

Britanska ostrva, Australaziju i južni deo Afrike. Istazija, manja od ovih dveju, a sa nepreciznije određenom zapadnom granicom, obuhvata Kinu i zemlje južno od nje, japanska ostrva i veliki ali ne uvek isti deo Mandžurije, Mongolije i Tibeta.

U jednoj ili drugoj kombinaciji, ove tri super-države stalno su u ratu, i to stanje traje već dvadeset pet godina. Medjutim, rat više nije ona očajnička, razorna borba kao što je bio u prvim decenijama dvadesetog veka. To je rat ograničenih ciljeva između suparnika koji nisu u stanju da unište jedan drugog, koji nemaju materijalnog uzroka za borbu, i koje ne deli nikakva istinska razlika u ideologiji. Ovo ne znači da su bilo vođenje rata bilo stav koji preovladava u odnosu na njega, postali manje krvožedni, ili u većoj meri viteški. Naprotiv, ratna histerija je u svim zemljama sveobuhvatna i trajna, a silovanje, pljačka, ubijanje dece, porobljavanje celih naroda, i mere protiv zarobljenika koje ponekad idu do kuvanja u ulju i spaljivanja živih ljudi, smatraju se normalnim, kad ih čini sopstvena strana a ne neprijateljska, dostojnim hvale. Ali u fizičkom smislu, rat obuhvata veoma mali broj ljudi, pre svega visoko kvalifikovane specijaliste, i prouzrokuje relativno mali broj žrtava. Borbe se, kad do njih uopšte i dođe, vode na određenim granicama o čijem geografskom položaju običan čovek može samo da nagađa, ili oko Plovecih tvrđava koje čuvaju strateška mesta na pomorskim putevima. U centrima civilizacije rat ne znači ništa više do trajne nestašice robe široke potrošnje, i po koju eksploziju raketne bombe koja eventualno prouzrokuje smrt nekoliko desetina ljudi. Rat je u stvari izmenio svoj karakter. Tačnije, razlozi zbog kojih se vodi rat razvrstani su po važnosti na drukčiji način. Motivi koji su su izvesnoj meri bili prisutni u velikim ratovima s početka dvadesetog veka sad su postali dominantni, svesno su priznati i po njima se postupa.

Da bi se razumela priroda sadašnjeg rata - jer je, uprkos pregrupisavanjima do kojih dolazi svakih nekoliko godina, još uvek u pitanju jedan isti rat - potrebno je pre svega shvatiti da on nikako ne može imati odlučujući značaj. Nijedna od triju superdržava ne može se definitivno osvojiti, čak ni kad su ostale dve udružene protiv nje. Sve su one previše izjednačene po ratnom potencijalu, a i prirodna odbrana im je prejaka. Evroaziju štite ogromna kopnena prostranstva, Okeaniju širina atlantskog i Tihog okeana, a Istaziju plodnost i vrednoća stanovništva. Osim toga, više ne postoji ništa, u materijalnom smislu, oko čega bi se moglo boriti. Izgradnjom zatvorene privrede, u kojoj su proizvodnja i potrošnja međusobno usklađene, prestala je borba za tržišta, koja je bila jedan od glavnih uzroka ranijih ratova, a trka za sirovinama je izgubila životnu važnost koju je nekad imala. U svakom slučaju svaka od ove tri superdržave toliko je velika da skoro sav materijal koji joj je potreban može dobiti na svojoj teritoriji. Ukoliko ima direktnu ekonomsku svrhu, rat se sada vodi samo za radnu snagu. Između granica ovih triju država, a ni u čijem stalnom posedu, nalazi se nepravilni pravougaonik čiji su uglovi Tanger, Brazavil, Darvin i Hongkong, a u kome živi otprilike petina stanovništva sveta. Upravo se za posed nad ovim gusto naseljenim oblastima i nad oblašću Severnog pola ove tri države bore. U praksi, nijedna od njih nikad nema vlast nad celom tom spornom oblašću. Izvesni njeni delovi stalno prelaze iz ruke u ruku, a ono što diktira beskonačne promene u svrstavanju triju država jeste prilika da se ovaj ili onaj komad te oblasti zauzme iznenadnom izdajom.

Svaka od ovih sporednih teritorija sadrži nalazišta dragocenih minerala, a na nekima ima važnih biljnih proizvoda kao što je kaučuk, koji se u hladnijim klimatskim pojasevima inače mora proizvoditi sintetički po relativno skupim metodima. No, pre svega, te teritorije sadrže neiscrpnu rezervu jevtine radne snage. Sila koja ima vlast nad ekvatorijalnom Afrikom, ili zemljama Srednjeg Istoka, ili Južnom Indijom, ili Indonezijskim arhipelagom, poseduje isto tako i tela desetina ili stotina miliona slabo plaćenih i žestoko eksploatisanih kulija.